

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DENUNCIATS

ALTRA volta LA CAMPANA DE GRACIA ha merescut les carícies del fiscal.

Les aigües sempre tenen tendència a escorre's per un mateix lloc, i això fa que'l nostre setmanari estigui continuament sota la menaça d'uns quants processos.

Amb certesa que'ls nostres llegidors ens trobaran manyacs i bons minyons, mentre nosaltres no fem més que anar i venir del jutjat i posar firmes en paperetes de citació i al cap-de-vall d'innombrables diligències processals.

L'última denuncia que hem sofert sembla que és deguda a que se'ns ha atribuït manca d'aquella neutralitat amb tanta insistència recomanada pel Govern, en el present conflicte internacional.

Amb tot, nosaltres no hem fet altra cosa que mirar-nos en l'espill dels diaris de Madrid.

No sabem avenir-nos, per exemple, que's toleri a *El Correo Español* que faci una seguida campanya contra França i que a LA CAMPANA DE GRACIA no se li permeti dedicar uns comentaris molt comedits al kaiser, amb motiu de la seva actitud intransigent.

Comencem a creure que'ls que afirmen que als catalans se'ls tracta com si no fossin súbdits espanyols, tenen una mica de raó.

De totes maneres, d'un quant temps ensà, per fas o per nefes, la llibertat de la Premsa es va restringint d'una manera esfereidora. Avui el periodista escriu amb una cama dintre la presó, com si estessim en un espaventable temps d'absolutisme tirànic.

L'obligació d'ésser hipòcrita, de velar el pensament, de no dir mai lo que tothom diu, de no fer-se ressò de les opinions generals ni dels veritables sentiments del poble, o si per cas dissimular-los sots una blana i afemellada metàfora, s'imposa en absolut.

Els homes reposats ja comencen a no playner's de cap periodista que caigui sots el poder de la justícia, convertida, pels estadistes espanyols, en orguen de tota mena de poders, obediènt a tota llei de servilismes i covardies.

L'hàbit d'ajupir-nos ens ha tornat estoics i ha fet possible que'l pensament d'un escriptor fos delictiu a voluntat de la *Gaceta* o del representant d'una majestat estrangera.

Si el no anar sols pogués servir-nos de consol, no hi hà pas dubte que l'empresonament d'un company nostre, col·laborador de *Los Miserables*, verificat en plena nit i en plena via pública, per haver expressat la seva opinió respecte a la guerra actual, seria un lenitiu a les nostres molesties per la denuncia que acabem de sofrir.

El bon amic Andreu Nin, que és el com-

pany de referència, està ja llibert, i per lo mateix tenim la persuasió de que tard o d'hora se'ns farà la justícia que se'ns deu i que som mereixedors.

Si nosaltres hem contravengut a lo que mana la circular de la fiscalia del Suprem, també hi estàn contravenint diariament moltíssimes altres publicacions que ningú molesta.

Cal saber si el Govern preté obtenir l'indiferència o la neutralitat periodística de determinada Premsa i aleshores ens entendriem d'una vegada.

Les dones sempre són nenes

—Lo menys que puc fer és veure si consegueixo aquest parell de nines abans de Reis.

PSIQUIS

RA que les nostres personals preferències, en l'actual conflicte, no són un dubte per a ningú, divaguem un poc sobre la seva històrica trascendencia.

¿Què hi veuràn els nostres nets? Un episodi més, probablement definitiu, de la lluita entre la Revolució i l'antic Règim. Albert

Sorel diu que la batalla de Waterloo senyala el final de la guerra contra la Revolució. En realitat no és així. Hi hà una llei històrica que protegeix els ideals nous i els fa resuscitar com un Fénix. Malgrat la Santa Aliança, les nacions recobraren l'esperit revolucionari. 1830 i 1848, representaren per tot Europa un redreçament. Poc a poc, la nova llei s'obria pas. Fins la mateixa derrota francesa de 1870, càstic de la traïció napoleònica de 1851, reincorporava la França a la República, a l'ideal pur de la Revolució. L'any 1914, segurament, al centenari jopo-

A la catalana i sense embuts.
Què n'acabariem de fingir?

No obstant, considerant molt explicable l'anxietat dels nostres lectors davant del magne problema que aquesta guerra entranya, els donarem un consell.

Volen saber qui guanyarà, en la tremenda lluita que actualment se comença?

Preguntin-ho a *El Imparcial*, de Madrid.

I estiguin vostès ben segurs de que si aquest periòdic els diu una cosa... succeirà tot lo contrari.

Així al menos va fer-ho quan la guerra de Cuba.

Va assegurar que Espanya clavarà la gran surra als Estats Units, i...

No'n parlem més, que encara els hòssos ens fan mal.

Els «pobres» automobilistes estan alarmadíssims.

—Si la guerra dura gaire—diuen—a Barcelona faltará la bencina i els autos deixaràn de circular.

Ai! Ja veuràn vostès com no serà veritat tanta bellesa.

De realitzar-se lo que diuen témer, els senyors de l'auto, fóra aquesta, sens dubte, l'única conseqüència agradable que tindria la guerra.

Veure'ns, per un quant temps, lliures d'aquests endimoniats vehícol!...

Quina ditxa!

Llegim en una crònica de la guerra, que publica un periòdic:

«Por lo que de sus primeros movimientos se desprende, el propósito inmediato de los alemanes es entrar en Francia por el norte, y, en una embestida audaz, apoderarse del Champagne y asolar la Picardía.»

I bé. Volen res més laudable que això?

Destruir la *Picardía* i quedar-se amb el *Champagne*...

Francament, nosaltres no som alemanys, i, si poguessim, també ho fariem.

El Govern de Madrid ha autoritzat al Banc d'Espanya per a augmentar la circulació de bitllets fins a 2.500 milions de pessetes.

Vaja, ja que hi està posat, que no s'aturi aquí el Govern, amb això dels bitllets.

A veure quin dia *autoritza* a cada espanyol per a tenir-ne sempre a la butxaca mitja dotzena dels més grossos.

La casa Michelin ofereix un mil·lió de francs per a premis als aviadors militars francesos que es comportin més heròicament durant la guerra.

Segons el diari *Excelsior*, els alemanys de l'Alsàcia s'entretenien els primers dies en fer córrer notícies falses referents a París.

Fixin-s'hi, que són graciosament estupendes:

«Les cambres franceses han protestat per un vot unànim contra la guerra.»

«París revoltat; proclamada la Comuna.»

«M. Poincaré ha sigut assassinat.»

Etc... etc...

De modo que per allà a la frontera alsaciana no tot són bales.

També hi corren algunes boles.

Com que quasi tots els empleats dels Tramvies de París han tingut d'anar a la guerra, s'han encarregat dels cotxes amb caràcter de conductores i cobradores, una colla de simpàtiques senyorettes.

Ara si que els parisenços hauràn d'anar en compte al baixar d'un tramvia.

Perque; com se li diu a una senyoreta: «vol fer el favor de parar?»

El celebrat dramaturg Jacques Richepin se troba a les avançades de l'Est de França manant un contingent de 250 homes.

Tenim molta confiança en els resultats positius d'aqueix guerrer.

Els autors dramàtics rai, ja hi estan fets a matar homes!

El popular periòdic francès *Le Charivari* publica un entrefilet que vé a dir lo següent:

«No estranyin nostres llegidors que la setmana entrant ja no's publicui aquest periòdic, perque és molt probable que tots els redactors, del primer al últim, se trobaran allistats en sos respectius regiments.»

Un quants dies abans de començar de serio les batusces, van córrer entre els oficials alemanys unes postals il·lustrades que represen-

Jesús i l'Infalible

— Però, de què serveixes a la terra? Com és que no sabs imposar-te per medi de les meves doctrines?

— A mi que'm contes! Jo soc neutral... Com més morts, més misses!

taven un súbdit del Kaiser en actiu d'apuntar amb el fusell.

Dessota la targeta hi havia, imprès, un escrit que deia: «Que vinguin!»

I... veieu lo que són les coses.

Ja hi han anat, i ja els han fet recular.

La cèlebre quiromàntica i tiradora de cartes Mme. de Thèbes, va pronosticar, ara fa tres anys, una terrible guerra europea per a aquest de 1914.

L'èxit de la popular bruixota no ha pogut ésser més complet.

Per cert que els seus pronòstics acaben dient que guanyarà la França.

I els francesos, naturalment, no dubten de l'èxit de la segona part de la predicció.

Els mauristes desisteixen de fer campanya de propaganda mentre duri l'estat actual del conflicte europeu.

Naturalment! Fan bé.

En temps de bales rases, els discursos no serveixen de gran cosa.

D. E. P.

El Círcol republicà de la Porta-ferrissa s'en ha anat al cel.

Els pocs socis que quedaven se reuneixen ara en una tauleta del «Cafè de París»; i allí parlen de la guerra...

De la guerra que fa anys s'estàn fent els republicans.

Els excursionistes de la «Defensa Social» han sospès l'anada a Nuria.

Ho han fet per prudència; perque Nuria és massa aprop de la conflagració.

La pantomima de ficar el cap a l'olla la faràn, doncs, a la muntanya Pelada.

Llegim en *Le Journal*:

«No cal fer provisions de conserves.

»La ciutat de París pot comptar diàriament amb 500 mil kilos de patates durant sis mesos.»

Ja són patates!

Però millor que no se les mengin; millor que les guardin pel dia que acabin les municions.

Del dia 1 al dia 7 varen fer-se a la capital de França 1.200 arrestacions d'individus que aprofiten l'exaltament patriòtic per a dedicar-se al saqueig d'establiments.

A LES ENDEVINALLES DEL NÚMERO 2360

A la xarada, *Sistema*; al jeroglífic primer, *Negació*; al segon, *Presentació*; al tercer, *Si és a fóra, no és a dins*, i al quart, *Accent*.

XARADA

(A mon íntim amic Martí Revoltós)

És un líquit la primera,
nota musical, segona;
a l'estiu porta la dona,
per la calor, quart-tercera.

Martí, si vols tastar l'hu
de l'hu-dugues de Total,
vina a casa (ho dic formal)
que te'n guardo un got per tu.

E. Sala (a) Noi maco

XARADA SOLUCIONADA

LA BIRONDENA

La Sara té una tara,
birondó-birondó-birondena,
si li fas la gara-gara
contenta es posarà.

Per la tara es torna rara,
birondó-birondó-birondena,
s'enfada, ara com ara,
i una tot sol armà.

La Sara té una rata,
birondó-birondó-birondena,
la Sara té una gata
que ja li caçarà.

Gaiter del Penadès

DE ACTUALIDAD

MAPA DE EUROPA

(En colores)

Verdadero Teatro de la Guerra

Precio: Dos reales

ORÁCULO DE LAS NACIONES

¿QUIÉN GANARÁ?

Divertidísimo e ingenioso juego de cartas político-satíricas para adivinar de quien será la victoria al final de la TERRIBLE GUERRA EUROPEA

Precio del juego: 15 céntimos

DENTRO POCOS DÍAS APARECERÁ

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux n. 2